

בלבבי ארבע יסודות

שואל לעניין הדרכים השונות של עבודת השם ע"פ ארבעת היסודות [ארבע "קומות" בנפש]

שחי בעיקר בקומת המחשבה, ויש מי שחי בעיקר למעלה מכך.

יעקב: אני מתחיל להבין... אז עוד פעם, זה לא קשור למה שדיברנו עד עכשיו שלכל אדם יש כח אחד מארבעת היסודות שהוא היסוד הכי חזק שלו?

צבי: נכון! כי עד עכשיו דיברנו בעיקר כלפי הסוגיה של המידות, ששייכות בעיקר לקומת ההרגשה, ושם חילקנו חלוקה של ארבעת היסודות "לרוחב". זאת אומרת שחילקנו חלוקה פנימית בתוך אותה קומה, איזה יסוד הוא הכי חזק באותה קומה, ואיזה השני, ואיזה השלישי, וכו'. אבל עכשיו אנחנו מדברים על נקודה אחרת לגמרי בהכרת הנפש, שהיא נקודה כללית יותר: איזו קומה מארבע הקומות היא הכי חזקה והכי עיקרית אצלך בנפש?

יעקב: וזה מה שקובע באיזו דרך עבודה האדם אמור ללכת?

צבי: אם אנחנו מדברים על הפנימיות של דרכי העבודה, התשובה היא - כן! ההבדל הפנימי בין דרכי העבודה שאנחנו מדברים בהם עכשיו היא בעיקר לאיזו קומה שבנפש הם פונים בעיקר, ובעומק, כל אדם צריך לברר בנפשו איזו קומה היא הכי חזקה ושולטת אצלו בנפש, ולפנות את עיקר עבודתו כלפי אותה הקומה.

[המשך בס"ד שבוע הבא...]

תוכן הגיליון

שואל לעניין מבט מבחוץ על עולם ארבע היסודות... א'

מבחן להערכה עצמית..... ב'

מהות המידות תיקון המדמה שבכח ההולדה..... ד'

מדור ארבעת היסודות - הלכה..... ה'

"קומות" מלמטה למעלה - קומה של מעשה, קומה של הרגשה, קומה של מחשבה, וקומה רוחנית שמעבר להשגת השכל. ארבע הקומות האלו מקבילות גם כן לארבעת היסודות, אבל זו חלוקה ב"גובה", לא ב"רוחב"...

יעקב: אני לא בטוח שהבנתי מה הכוונה בחלוקה לגובה או לרוחב...

צבי: תיקח למשל את הגוף של האדם. מובאת בספרים חלוקה של קומת גופו של האדם לארבעה חלקים: החלק העליון הוא הראש, שמכיל את המוח ואת עיקרי החושים. מתחתיו יש את החלק העליון של מרכז הגוף, עד הסרעפת, שמכיל את הלב, הריאות, והידיים. מתחתיו יש את הבטן ואיברי התזונה והעיכול. והחלק התחתון מכיל את איברי ההולדה ופניו הפסולת, ואת הרגליים.

זוהי חלוקה של "קומות" האדם לארבע, שמקבילים לארבעת היסודות: הראש מקביל ליסוד האש, כי השכל והחושים ש"שורים" בגוף הם מעבר לכח החומר, וזהו חלק ה"מדבר" שבאדם. הלב והריאות מקבילים ליסוד הרוח, כי הם מרכז התנועה שבגוף, וזו דוגמת ה"חי" שבאדם. הבטן מקביל ליסוד המים שממנו עיקר כח התזונה, דוגמת ה"צומח". וכוחות ההולדה מחד והפסולת מאידך מקבילים ליסוד העפר, כי יסוד העפר מצד הטוב שבו מוציא את כח הזרע מן הכח אל הפועל, אבל מצד הקלקול שבו הוא היסוד השפל וגם ביותר. עכ"פ זוהי חלוקה ל"גובה".

יעקב: אבל בזה אין הבדל בין האנשים, שהרי לכולם יש את כל ארבעת ה"קומות" האלו...

צבי: לכל אדם תמיד יש את כל ארבעת היסודות של הכל! השאלה היא תמיד רק מה יותר חזק ומה יותר חלש, וגם כאן זו אותה שאלה - יש מי שעיקר מקומו הוא בקומת המעשה, שם הוא חזק, ושם הוא חי, והדברים שלמעלה ממנו הם אצלו בגדר תוספת. ויש מי שחי בעיקר בקומת הרגש, יש מי

רקע: במסגרת הלימוד שלהם על היחס שבין ארבעת היסודות לדרכים השונות של עבודת השם, עסקו יעקב וצבי בשבועות האחרונים בדרך הליטאית, של השגת קירבת השם בעיקר באמצעות לימוד התורה שבגולה. הם ביארו שהבסיס לדרך הזו היא ההבנה שרצון ה' מתגלה לנו בבהירות רק ע"י העמל והעיון בלימוד התורה [מכח יסוד האש], שמיישרים את שכלו של האדם ומקנים לו מבט אמת של תורה על כל חלקי החיים [אור התורה - מכח יסוד הרוח].

יעקב: לפני שנמשיך לדרך הבאה, אני רוצה להבין קצת יותר מה יצא לנו כלפי הדרך הזו וארבעת היסודות. אנחנו אומרים שהדרך הליטאית, להתקרב לה' בעיקר ע"י כח ההשכלה של התורה, מיוסדת בעיקר על יסודות האש והרוח. האם זה אומר שדרך זו מיועדת בעיקר למי שהיסודות החזקים שלו הם אש או רוח?

והוסיף קצת על השאלה, לכאורה נראה שהרבה מאלו שהצליחו לגדול בדרך הזו היו לאו דווקא אלו שהיסודות הכי חזקים שלהם היו אש או רוח. למשל, נראה שחלק מהגדולים שהצליחו בדרך זו היה להם כח חזק של יסוד העפר, שעזר להם להיות שקועים מאוד בסוגיא ולהיות מרוכזים בתלמודם מבלי הפרעות...

צבי: נראה לי שיש כאן נקודה שצריכה קצת הבהרה...

כשדיברנו עד עכשיו על הכרת ארבעת היסודות של הנפש, עסקנו בדרך כלל בהכרת המידות והאופי של האדם. מידותיו של כל אדם בנויות מארבעת היסודות ברמה הרגשית,נפשית, ואפשר להכיר אותן דרך המערכת של ארבעת היסודות. זוהי החלוקה של ארבעת היסודות בה עסקנו עד עכשיו.

אבל עכשיו אנחנו עוברים לדבר על מערכת אחרת של ארבעת היסודות, שהיא יותר כללית. חילקנו עכשיו את הנפש לארבע

מבחן להערכה עצמית

מבחן להערכה עצמית חלק א' - יסוד הרוח מול יסוד העפר

"רוחני" - "רכושני"

לפניך שתי סיטואציות, כל אחת עם שתי תגובות אפשריות. תנסה לדמיין איך אתה היית מגיב!

- סיטואציה ראשונה -

הזמן רודף אחרי כסף, אבל אתה מבין שהמשאבים הכספיים שיש לך הם מוגבלים, ואתה רוצה שהם יספיקו למטרות החשובות לך ולא יתבזבזו... ולכן, אצלך הכל מסודר. ההכנסות שלך מחולקות לשתיים, ונכנסות לשתי חשבונות בנק שונים: לראשון נכנסת המשכורת החודשית של האשה, שנכנסת 25 לחודש, וזה משלם את המשכנתא וכל התשלומים הקבועים שלך, שיורדים כולם בהו"ק ב1 לכל חודש. חוץ מזה אתה לא נוגע בכסף שיש בחשבון בנק הזה, א"כ ישנן הוצאות חריגות מאוד, כמו ההוצאות המיוחדות של פסח וכדו'. ולחשבון בנק השני נכנסות מילגת הכולל שלך, קצבת הילדים, ועוד כמה הכנסות חודשיות קטנות. כל אלו נכנסים יחד ב10 לחודש, ומשם אתה משלם על אוכל וכל ההוצאות המזדמנות של החודש. אתה יודע בדיוק כמה אמור להיכנס כל חודש לחשבון הזה, ואתה עוקב אחריו. ומשך כל החודש, כשאתה מוציא את הכסף הזה, אתה מודע לכך שהכסף הזה צריך להספיק לך עד 10ה של החודש הבא, ואתה פועל בהתאם...

איזה תיאור יותר מתאים לגישה שלך להנהלת כספך?
אולי...

(א) אתה לא יודע בדיוק מה קורה שם בחשבון הבנק שלך... זה לא שאתה באופן כללי בן אדם לא מסודר, אלא שכסף פשוט לא כ"כ "תופס מקום" אצלך... חסר לך את ה"חוש" הזה להרגיש את הכסף... אם היו שואלים אותך לסכום ההכנסות\ההוצאות החודשיות שלך, זה היה לוקח לך הרבה זמן לנסות לחשבן את זה, וגם אז, לא בטוח בכלל שהתשובה שלך היתה מתקרבת למציאות... בקיצור, ההכנסות שלך נכנסות מתי שהן נכנסות, ואתה מוציא אותן מתי שאתה צריך אותן... כדי שלא תסתבך, אתה נזהר להשתמש רק בכרטיס מסוג "דיירקט", ואתה אף פעם לא כותב צ'קים. וכשאתה מקבל "סירוב" בכרטיס הדיירקט, זה מתי שאתה יודע שנגמר לך הכסף בבנק, ואז אתה מתחיל לנסות לחשבן לאן הלך הכסף ומתי תיכנס ההכנסה הבאה...

או אולי...

(ב) הערך של הכסף מורגש לך היטב... לא שאתה כל

- סיטואציה שנייה -

(ב) אתה שונא להשתמש בכלים של גמ"חים ושל אחרים, וכל פעם שאתה זקוק לאיזה כלי, אתה מעדיף לקנות אותו בעצמך. אמנם כלי עבודה עולים הרבה כסף, אבל אתה אומר לעצמך שככה יהיה לך את זה לשנים קדימה, וגם תוכל להשאיל אותו לאחרים... וכך, עם הזמן, מתגבש אצלך ארון שלם של כלי עבודה שונים, כל אחד עם הסיפור שלו למה פעם היית זקוק בדיוק לו, ורובם שעוד לא שימשו שום צורך מאז השימוש הראשון שלהם... ובכל זאת, אתה שמח שיש לך אותם, כי "אולי עוד תצטרך להם"...

אתה אברך כולל שלא מתעסק מדי בשיפוצים, אבל מפעם לפעם אתה צריך לעשות עבודות פשוטות בבית, ואתה נזקק לכלי עבודה שונים שאין לך אותם. עבודה אחת מחייבת מסור חשמלי, השנייה מחייבת מקדחה, וכו'. מה אתה עושה במצב הזה?

(א) אתה קונה לעצמך סט של כלים בסיסיים, כמו מברגות, פטיש, וכדו', מה שיספיק לך לצרכיך היותר שכיחים. וכשה מגיע לעבודות גדולות יותר שמזדמנות רק כמה פעמים בשנה, אתה משתמש בגמ"ח לכלי עבודה שיש בשכונה, וכל פעם שיש לך צורך לכלי כזה, אתה שואל אותו מהגמ"ח ליום או יומיים ומחזיר אותו. ואם אתה זקוק לכלי יקר יותר, לפעמים אתה צריך לשכור אותו מהטמבור של השכונה, אבל גם זה יותר שווה לך מלבזבז הרבה יותר כסף לקנות את הכלי שתשתמש בו רק פעם אחת, ואז גם להצטרך למצוא מקום לאחסן אותו...

מבחן להערכה עצמית

מבחן להערכה עצמית [חלק ב'] - יסוד הרוח מול יסוד העפר

"רוחני" - "רכושני"

לרשום ע"י הקפת אחד מהמספרים מ 1 עד 10, כאשר 1 פירושו נטייה חזקה מאוד למידה הראשונה שבזוג, ו 10 פירושו נטייה חזקה מאוד למידה השנייה שבזוג.

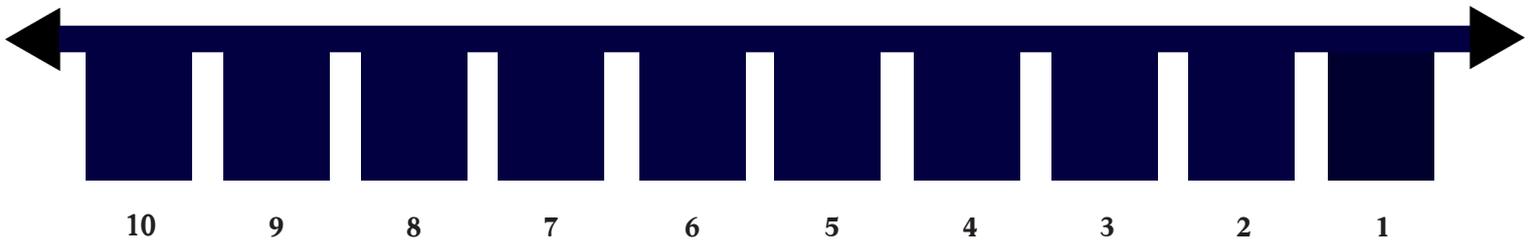
הקדמה: במדור זה, אנחנו מנסים לתת כל פעם זוג של מידות הפכיות, המשתייכות לשני יסודות הפכיים. יש להתבונן בשני הצדדים, ולנסות להעריך באופן כללי לאיזה צד האופי שלך נוטה יותר, והאם הנטייה לאחד מהצדדים הוא חזק מאוד או חלש. את התשובה ניתן

יסוד העפר

"רכושני"

יסוד הרוח

"רוחני"

עוה"ז, מ"מ כשזה מגיע לצורת הנהגתו ב"חושן משפט", האדם כן צריך לשים לב מספיק לענייני רכושו כדי שידע להתנהג עמו נכון. וכדברי חז"ל הידועים (חולין צא). שיעקב אבינו חזר על פכים קטנים כי "צדיקים חביב עליהם ממונם יותר מגופם, וכל כך למה, לפי שאין פושטין ידהו בגזל". הרי שמידת הזהירות מגזל מחייבת את האדם להיות מודע היטיב לענייני הרכוש וגבולותיו, וזה מכח יסוד העפר, ולא לחיות בנייתוק מן המציאות מכח שימוש בלתי מאוזן ביסוד הרוח, שמתהפך באופן כזה לכח של **דמיון**.

ועל דרך זו ניסינו לצייר בסיפורים שבחלק א'. שהרי כלפי הנושא הראשון של ניהול תקציב לבית, באופן כללי ראוי לחיות עם מודעות למצב הכספי, כי רק ככה יכולים בדרך כלל לשקול ולבחור בצורת ההתנהגות הראויה עם הכספים. משא"כ כלפי הנושא השני של שאלת כלים מול קנייתם, נראה שהדרך המאוזנת היא להסתפק בכלים שאולים לצרכים מזדמנים ולא לתבוע שהם יהיו "שלו", וכמו שנתבאר.

הסבר: אחת מהמידות שנולדות מכח יסוד העפר, היא רדיפת הממון וצבירת קניינים חומריים. ויש להבדיל בין זה לבין "תאוות" הממון, כי מי שבקשת הממון שלו מגיעה ממידת התאוה של יסוד המים, הוא רוצה את הכסף לא לשם "קניין" אלא לשם חיי ה"תענוג" שהוא רוצה להשיג בעקבות הכסף. משא"כ מי שרוצה כסף וקניינים מכח יסוד העפר, עיקר התביעה מגיע מרצון להשיג "קביעות" ו"יציבות" כאן בעולם הזה, וזאת ע"י ריבוי של קניינים גשמיים שנותנים לו "בטחון" במובן חומרי כלכלי.

והיפך המידה הזו מגיע מיסוד הרוח, שמכוחו האדם מרגיש יותר "רוחני", מופשט מתביעת ובקשת הקניינים, והוא אינו מעוניין להשתקע כאן בעולם הזה אלא "לגור" פה כגר. ולמרות שהוא ג"כ נזקק לכלים מעוה"ז לכל צרכי חייו, מ"מ אין הוא רואה בצבירת נכסים ערך לעצמו, וגם אין לו תביעה נפשית שהם יהיו "רכוש שלו", אלא די לו גם לשאול או לשכור מאחרים כפי הצורך. ובאופן כללי, ודאי שזו הגישה הראויה יותר, שהרי האמת היא שעוה"ז אינו אלא פרודור לטרקלין, והאדם בעוה"ז אינו אלא דוגמת גר בארץ ניכר, שסופו לחזור למקומו. [ובאופן כללי יותר, הרי תכלית החיים אינה לצבור אפילו קניינים רוחניים לעצמינו, אלא להידבק בה' ולהרבות כבוד שמים]. ולכן, עיקר גישתנו צריך להיות רק לקחת מן העולם את כדי צרכינו הזמניים, ולא יותר.

אבל מצד שני, אף שלא ראוי לאדם להיות שקוע בקנייני

מי רגלים דקלקול - ביטול סדר הבריאה

של סדר, והוא מכניס אותו למערכת של שטות. כל מדמה מוציא את הדבר מסדרו הנכון.

זה בעומק 'מי רגלים'. אלו הם מים שנפלו מרגליים דתיקון באופן של תהליך למדרגת רגלים דמדמה שעוברים מענין לענין לא בדרך של סדר ותהליך. יציאת המים מבין רגליו של האדם היא הגדרת המהות של המי רגלים. לא שהמי רגלים יוצאים ממקום לא להם, אלא, הם יוצאים ממקומם מהותם

במשל הכי ברור, הקב"ה ברא את הבריאה באופן מסודר, 'אלוקים עשה אתה אדם ישר', מה שהוציא את הבריאה מסדרה הנכון הוא כוח המדמה, האכילה מעץ הדעת טוב ורע שהיה ברע של כוח המדמה, הוא זה שהוציא את כל הבריאה מהתהליך והסדר הנכון.

כל יציאה מחכמה למדמה בלשון חז"ל מוגדרת בלשון של 'אין אדם חוטא אלא אם כן נכנס בו רוח שטות' (סוטה ב.). ה'רוח שטות' הוא כח המדמה. 'שטות' מלשון שוטה - שוטה, שותת, שש - שורשם חד. המדמה מוציא את האדם ממהלך המחשבה הבנוי באופן

יש שתי תפיסות של רגליים. במובן החיצוני, הרגליים הולכות על האדמה. אבל במובן הפנימי הרגלים הם תהליך, וכמו שאומרת הגמרא במסכת ברכות, 'תלמידי חכמים אין להם מנוחה לא בעולם הזה ולא בעולם הבא, שנאמר "ילכו מחיל אל חיל". אין הכוונה בדברי הגמרא הללו על הליכה ברגליים כפשוטו, אלא ילכו מחיל אל חיל ענינו תהליך, כל החכמה היא בסוד התהליך וזה הרגלים דתיקון דחכמה. כשתהליך זה נופל לקלקול נעשה רגלים דמדמה ואז האדם יוצא מסדר מהלכי הדברים ועובר מענין לענין ללא סדר.

הוצאת מי רגלים בפרהסיא - כילוי המדמה בפרהסיא

לא נובע ממעלה אלא מחסרון, כי במצב כזה צריכים להוציא את המדמה לחוץ באופן של פרהסיא.

כילוי המדמה בעומק מגיע להוצאה לידי חוץ בפרהסיא. יש כאן נקודה דקה מאד. לא שיש היכי תמצוי שלא יעקר ועל כן הוא מטיל את מי רגליו בפרהסיא. אלא יש כאן הגדרה איך מתכלה כח המדמה - הכילוי של המדמה הוא רק באופן של פרהסיא.

(המשך השיעור בגיליון הבא)

להתקבל באופן של צנעא - 'ולצנועים חכמה'. לעומת זאת ההוצאה של המים לחוץ יכולה להיות באופן של פרהסיא. כפשוטו זה רק מפני פקוח נפש, ואכן טעם זה אמת הוא, אבל לא זה עומק ההיתר, עומק ההיתר להשתין בפרהסיא הוא מחמת כוח המדמה שהוצאתו לחוץ וכילוי הגמור נעשה רק בדרך של פרהסיא.

הפסולת של המים שיוצאים לחוץ הוא פסולת כח המדמה שהובדל מכח המחשבה ויוצא לחוץ, וזה מכריח איזה שהיא נקודה של פרהסיא. ודאי שלא בכדי הקב"ה ברא את האדם באופן שהוא לא יכול להתאפק אם לא שזה יעקר אותו. אכן בוודאי שלכתחילה צריך להשתין מי רגליו באופן של 'גדר מלפנים גדר, מערה מלפנים מערה', וזה נאמר אצל אדם שנמצא בתיקונו. אבל כאשר האדם נמצא במצב שהוא לא יכול להתאפק והוא משהה את נקביו לא להטיל את מימי רגליו בפרהסיא כי הוא רוצה לעשות זאת דוקא בצנעא - זה

מהלך של חכמה מעמיד סדר. זה מימי החכמה שנמצאים בראש שם מקום החכמה. וזה רגלי המחשבה, שהם תהליך עליון מתוקן.

לעומת זאת, מהלך של מדמה מוליד יציאה מסדר, וזה נקרא רגליים דקלקול, זה נקרא מי רגלים, והם גורמים תהליך של יציאה מסדר דבר. הליכה שגורמת יציאה מסדר הדבר נקרא מי רגלים. זה רגליים שמוציאים את האדם ממהלך חכמה למהלך מדמה. ועל שם כן הם נקראים מי רגלים, כי הם מוציאים את האדם ממהלך החכמה ומכניסים אותו למהלך של מדמה.

הגמרא אומרת שכאשר האדם שותה מים הוא צריך לשתות בצניעא, אבל כאשר הוא צריך להטיל את מימיו זה יכול להיות בפרהסיא. יציאת המים מהגוף איננה ככניסת המים לגוף.

המים נכנסים אל הגוף דרך הקומה העליונה של האדם, בגולגולת שהוא מקום החכמה, ולכן צריך לשתות מים בצנעא ולא בפרהסיא, כי החכמה צריכה

מהות המידות 036 מים - תיקון המדמה שבנח ההולדה
מספר שיעור בקול הלשון 1130905

קונטרס יסודות בהלכות תערוכת פרק ה'

האוקימתא המחודשת של הרשב"א

ומוכח כאן שני החידושים שהבאנו, כי הרשב"א להדיא פוסק שבשר הנמצא היינו רק שנמצא מחוץ לכל השוק, אבל מוכח שהבין שמדובר שכל החנויות היו נמצאות ביחד. והדברים מבוארים יותר להדיא בלשון הרשב"א במקום אחר:

ועתה נבאר דין מי שלקח מן המקולין שמוכרין שם בשר שחוטא ובשר טרפות ונבלות ואינו יודע מאיזו מהן לקח... שנינו בברייתא תשע חנויות כולן מוכרות בשר שחוטא ואחת מוכרת בשר נבלה ואינו יודע מאי זה מהן לקח אסור... וטעמא דהא מילתא... כיון שיש שם אחת ידועה וניכרת מוכרת בשר נבלה הרי הנבלה אינה בטלה ברוב... דכל איסור שנודע מקומו וניכר אינו בטל, והרי הוא קבוע בתוך ההיתר... (תורת הבית הארוך, בית ד שער ב, דף כט:)

והמדייק בלשונו יראה שכבר מתחילת לשונו מבואר שהבין שכל החנויות היו נמצאות בתוך אותו מקולין. אבל יותר מזה, יש לכאורה תמיהה רבתא בדברי הרשב"א, כי רואים שהרשב"א הוצרך לתת הסבר למה כל החנות היחידה המוכרת בשר נבילה אינה בטלה ברוב של תשעת החנויות במוכרות בשר נבילה! ובפשוטו מה זה קשור בכלל לתערוכת, הרי מדובר בחנויות נפרדות, שכל אחת עומדת לעצמה, וכל הנידון היינו רק נידון של כל דפריש! ומוכח מזה שהרשב"א הבין שמדובר שכולן נמצאות ביחד, ומכאן מתחילה כל הסוגיה של קבוע, רק שכיון שדינה של החנות ידועה וניכרת, לכן אינה בטלה ברוב.

שיטת התוספות בכל זה

שלנו, ולפי פירושו הא דתניא מקולין וטבחי ישראל בשר הנמצא ביד נכרי מותר בנמצא במקולין קאמר, וכן פ' הוא ז"ל לקמן בסמוך בהא דאמרין נמצא ביד נכרי שאני כלומר במקולין שלנו... ולא ירדתי לסוף הענין... (חידושים חולין צה.)

אמנם באוקימתא הראשונה של הרשב"א שהציור של תשע חנויות מדובר שכולם באותו שוק לא מצאתי גילוי להדיא ברש"י ותוספות, אבל לכאורה מזה עצמו שלא פירשו משמע שאין הבדל לדינא אם הם נמצאים יחד או לא. וכן מסתברא, כי לכאורה שני החידושים של הרשב"א תלויים זה בזה, וכמו שנתבאר באריכות בפרקים הקודמים.

נתחיל בעז"ה להביא את המקורות מדברי התוספות והרשב"א למה שכתבנו בפרקים הקודמים. ונתחיל עם שתי אוקימתות מחודשות שהרשב"א חידש בציור של "תשע חנויות", שלא מצינו לכאורה בברייתא ובסוגיה:

א. ש"תשע חנויות מוכרות בשר שחוטא ואחת מוכרת בשר נבילה" מדובר דווקא שכל החנויות היו נמצאות ביחד בשוק אחד.
ב. ש"בשר הנמצא", מדובר דווקא שנמצא מחוץ לכל השטח של השוק, ולא רק שנמצא מחוץ לחנות אבל בתוך השוק.

והנה המקור הדברים לשני החידושים האלו בדברי הרשב"א:

בשר הנמצא ביד נכרי מותר... מסתברא... דוקא חוץ למקולין, אבל במקולין אסור, דהא נולד לנו הספק בקבוע (חידושים חולין צה.)

כלומר שהרשב"א מחדש שההיתר של "בנמצא הולכין אחר הרוב" מדין של כל דפריש, היינו דווקא בנמצא מחוץ ל"מקולין", דהיינו שוק הבשר שבה כל החנויות נמצאות, אבל אם נמצא בתוך השוק, אף שודאי נמצא מחוץ לחנות שאל"כ אין ספק, עדיין אסור כי זה עדיין "קבוע".

וכן פסק הרשב"א בתורת הבית:

והני מילי בשלא ראינוהו יוצא מן המקולין אבל ראינוהו לוקח ויוצא מן המקולין הרי נפל לנו הספק בקבוע ואסור (תורת הבית הארוך, בית ד שער א, דף יד:)

והנה, ברש"י ותוספות מצינו שחלקו על החידוש השני של הרשב"א, שבשר הנמצא בשוק בין החנויות אסור, וז"ל:

ובנמצא - בשר הנמצא בקרקע בין החנויות - הלך אחר הרוב, דכל דפריש מרובה פריש, דכיון דפריש - אין כאן תורת קבוע. (רש"י פסחים ט: ד"ה ובנמצא)

נמצא בין החנויות דלא חשיב קבוע (תוספות כתובות טו. ד"ה דלמא אזלא)

וכן הביא הרשב"א עצמו בשם רש"י, וז"ל:

פ' רבי' שלמה ז"ל נאסור בשר הנמצא ביד נכרי במקולין